

dette er jo ikke noget enestaaende Tilfælde, det er noget, der sker ret ofte indenfor den Linie, at dens Passagerer blive udsatte for Farer paa Liv og Lemmer. Jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa denne Sag og haaber, at den maa blive nøje undersøgt, og at det for Fremtiden maa blive paalagt Selskaberne ved Lov at yde Erstatning ved de Ulykkestilfælde, ved hvilke Folk blive Krøblinge og til de dræbtes efterlevende, saa at de, hvem en saadan Ulykke gaar ud over, ikke skulle være henviste til Offentlighedens Hjælp. Det offentlige skal ikke betale det, som disse Selskaber burde være forpligtede til at betale.

Lars Jensen: I Almindelighed tror jeg nok, man kan sige, at man ikke indrømmer hverandre mere, end man er nødt til, og jeg tror, det er noget, man ogsaa praktiserer overfor den højtærede Finansminister. Man ser, at man er villig til at yde ham den Anerkendelse, at den finansielle Stilling er bedre nu, end den har været under Højres senere Finansministre. Men saa snart man har gjort denne Indrømmelse — og den gør man kun, fordi man er nødt dertil, fordi Tallene slaa fast, at saadan er det — og spørger om, hvem der er Skyld i dette Resultat, er man straks klar over, at der er mange forskellige Ting, der ere Skyld i det, men at den højtærede Finansminister er lige saa uskyldig deri som et nyfødt Barn. Lad os dog et Øjeblik se, om dette er rigtigt. Højres Finansministre vidste sikkert, at der skal to Ting til for at faa fyldt Statskassen. Den ene Ting er, at Skatterne, de direkte og de indirekte, maa flyde rigeligt ind, og den anden er, at de Ønsker, der næres her i Rigsdagen og ude i Befolkningen med Hensyn til Forbedringer saa det ene Sted og saa det andet Sted, maa bremses noget. Dette vidste Højres Finansministre sikkert meget godt, men de evnede hverken det ene eller det andet. De evnede hverken at faa Kilderne til at flyde rigeligt ind i Statskassen eller at sætte Ryggen imod og dæmme op imod Ønskerne. Det er imidlertid dette, som denne Finansminister evner, og derfor mener jeg, at vi ogsaa her maa bøje os for den højtærede Finansminister og erkende, at han virkelig har nogen Skyld i, at den finansielle Stilling er god.

Ogsaa det, at vi kunne være i Tvivl om, at der virkelig er sket et Systemskifte, tyder paa, at vi ikke indrømme hverandre

mere, end vi ere nødte til. Jeg hørte forleden en Taler sige, at han havde længe holdt paa, at det alligevel til syvende og sidst vilde vise sig, at der virkelig var sket et Systemskifte. Han havde altsaa en dunkel Forestilling om, at noget var der sket, og en Forestilling om, at der kunde ske et virkeligt Systemskifte. Men denne Usikkerhed beror paa en Vildfarelse. Systemskiftet kan man nemlig kort og simpelt og med jævne Ord karakterisere saaledes, at vi gik fra Provisoriets uregelmæssige Tilstande, under hvilke man ikke kunde beregne, hvad der vilde komme og hvad der vilde flyde af Provisorierne, ind til grundlovmæssige Tilstande, hvorunder man altid ved, hvordan Stillingen vil blive ved Hjælp af de styrende her i Landet. Dette er i og for sig noget stort, og det er heldigt, at vi her have noget at maale det vundne med. Vi have nemlig endnu tilbage blandt os et Resultat af de provisoriske Foranstaltninger, nemlig det, man kalder en Fæstning. Her have vi et klart Bevis for, hvilken skrækkelig Ravage det Efterladenskab, Provisoriet har ladet blive imellem os, kan forvolde. Vi vilde sikkert let kunne faa ordnet Forsvarsspørgsmaalet, hvis Fæstningen ikke stod der. Vi vilde let kunne faa det ordnet, fordi vi bl. a. da havde de Penge til at ordne det for, som Fæstningen har kostet. Imidlertid betyde neppe Pengene saa meget som det, at Fæstningen ligger som et Vidnesbyrd om den Egenmægtighed, den Egenraadighed, hvormed den blev bygget. Jeg tror, det er det, der væsentligst forstyrrer og besværliggør den Overenskomst, der skulde bringes til Veje med Hensyn til vort Forsvarsvæsens Ordning. Men naar det er saa, er det givet, at der skete noget stort hin 23. Juli, da vi gik bort fra de uregelmæssige Tilstande her i Landet og over til regelmæssige Tilstande.

Naar man har erkendt dette, maa man naturligvis ogsaa forudsætte om det Ministerium, der sidder ved Roret i Kraft af den Stemning, der var i Landet, og som har besørget dette Systemskifte, at dets Arbejdsbane er kendetegnet netop ved den Aand, som raader i Grundloven. Og jeg synes ikke, at vi her have noget at beklage os over. Den Aand, der raader i Grundloven, er nemlig, om jeg saa maa udtrykke mig, den almindelige Valgrets Aand, som kræver, at den almindelige Valgret skal respekteres alle Vegne. Vi have her ikke alene Ministrenes Talemaader at holde os til, men ogsaa deres Handlinger. Den ærede Kultusminister har ved